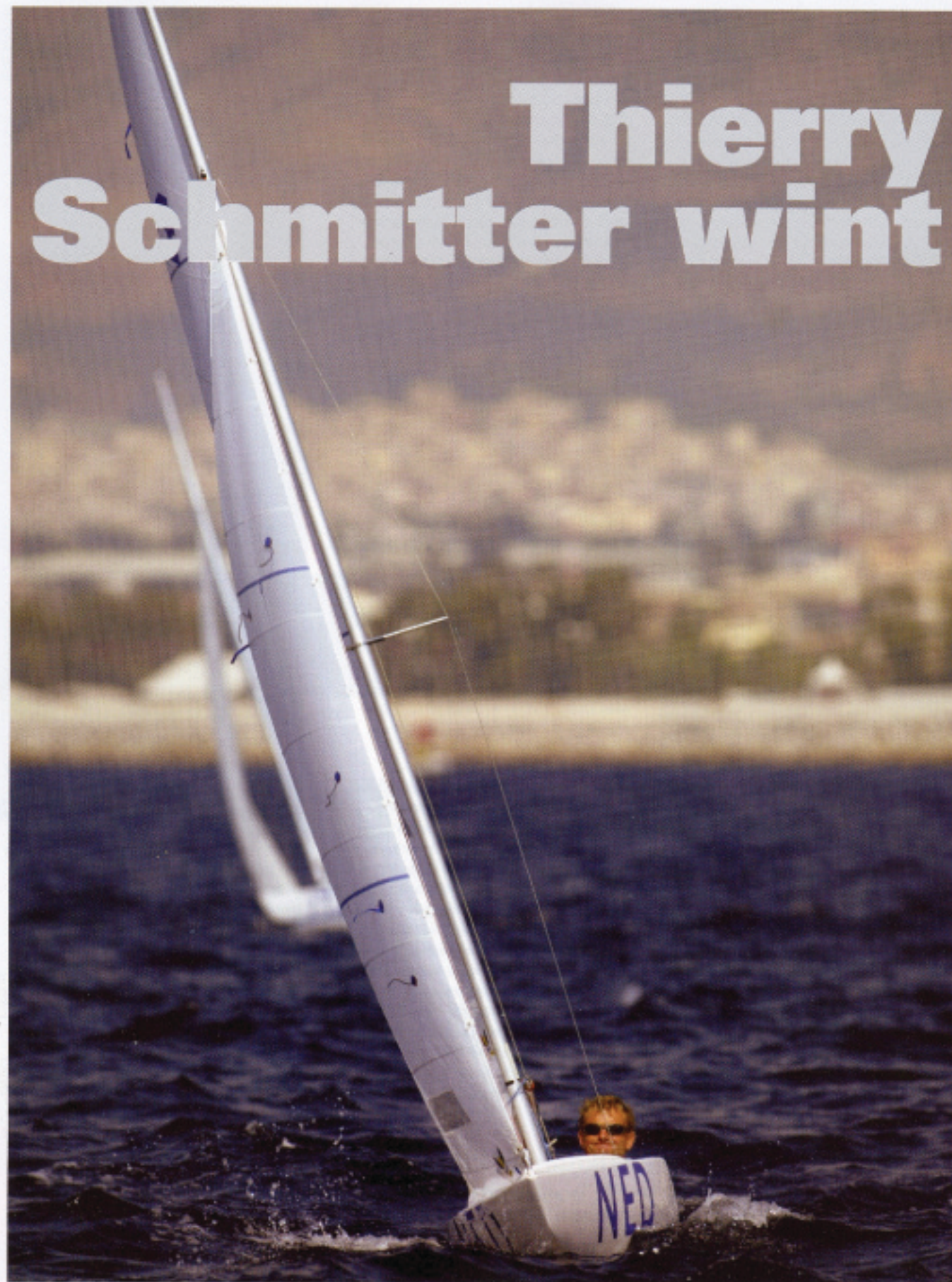

Thierry Schmitter wint

Aspirant-berggids en expeditieklimmer Thierry Schmitter raakte in 1998 bij een lawineongeluk verlamd. Eind september won hij een bronzen medaille tijdens het zeilen op de Paralympics in Athene.

TEKST: ERNST ARDOUW

"Zeilen deed ik eigenlijk altijd al. Ik ben opgegroeid in Den Haag, dicht bij het water. Pas toen ik wat ouder was, rond m'n vijftiende, ben ik gaan klimmen, met m'n broer en m'n zus. Mijn vader nam ons mee naar de rotsen in België, vertelt Thierry Schmitter. Als extreemklimmer verwierf Schmitter zich de nodige faam. Hij klom verschillende moeilijke routes in de Alpen, zoals een winter-enchainement op de Pied d'Angle en de Freneypijler, en ging als expeditieklimmer onder meer naar de Kaukasus en de Pamir in de voormalige Sovjet-Unie. In 1995 klom hij op de K2 tot ongeveer 8000 meter en in het voorjaar van 1998 beklom hij de 8012 meter hoge Shisha Pangma in Tibet.

En toen gebeurde het. Op 29 november 1998 werd Schmitter tijdens het ijsklimmen meegesleurd door een lawine. Hij kwam zestig meter ten val en brak zijn rug. Een totale dwarslaesie ter hoogte van de twaalfde wervel, constateerden de artsen. Het betekende dat hij nooit meer zou kunnen lopen. Zijn plan om berggids te worden, Schmitter volgde de Zwitserse gidsopleiding, kon hij nooit meer verwezenlijken.

Na een langdurige revalidatie pakte hij andere sporten op. Op zijn handbike veroverde hij een achtste plaats bij de 'Rotterdam on Wheels', hij traint met het Nederlands gehandicapten skiteam, doet aan waterskiën en zeilt op zee. En om een beetje in vorm te blijven doet hij tijdens de lunch op zijn werk aan krachttraining.

THERAPEUTISCH

"Ik ben iemand die moeilijk stil kan zitten, ik ben altijd bezig. Ik kan niet de hele dag voor het raam zitten en naar buiten kijken, want dan wordt ik gek. Zoals nu, in november en december, dan wordt het slechter weer en dan kun je er niet altijd uit, dan begin ik te piekeren. Het liefst blijf ik actief. Zeilen is wat dat betreft ook wel therapeutisch. Ik begin nu, met alle felicitaties, te beseffen dat mensen het heel bijzonder vinden wat ik heb gedaan, maar ik doe het puur voor de lol, omdat ik het leuk vind."

Schmitter vertelt dat kort na het ongeluk de twijfel toesloeg. "Je vraagt je op zo'n moment

af: 'Wat moet ik nu?' Klimmen was een groot deel van m'n leven en dat kon ineens niet meer. Maar je bent nog steeds dezelfde persoon. Het help ook dat ik kinderen heb, die houden je op de been. Kinderen hebben helemaal geen zin in een zellige vader. Voor wat ik heb meegemaakt zit een groot deel ook tussen je oren. Neem iemand als Reinhold Messner, die maakte de meest extreme tochten maar toen ze hem onderzochten, bleek hij eigenlijk niks bijzonders te hebben. Hij is alleen mentaal ontzettend sterk. Hij heeft een ongelooflijk doorzettingsvermogen en kan lijden en afzien. Dat is denk ik het verschil tussen gewone mensen en topsporters. Messner is inspirerend, maar niet in de zin van een voorbeeld. Ik heb geen voorbeeld nodig om te functioneren."

TOP TIEN

De zeilcompetitie tijdens de Spelen is verdeeld over negen wedstrijden in zes dagen. Voor de klassering in de afzonderlijke wedstrijden krijgen de zeilers punten en bij de laatste wedstrijd was het puntenverschil al zo groot dat

Schmitter verzekerd was van een derde plaats. Uiteindelijk slaagde hij er niet in om de nummers één en twee, een Fransman en een Amerikaan, voorbij te zeilen.

"Ik wil me nu gaan bezighouden met zeilen in open wedstrijden, dus tegen niet-gehandicapte zeilers. Met het boottype waar ik in vaar, de twee-punt-vierklasse, kan dat. Op dit moment hoor ik bij de top drie van de wereld bij gehandicapten en in de open klasse, tegen 'gewone' sporters, hoor ik wereldwijd bij de top tien. Kijk, uiteindelijk is er één wereld, niet een gehandicaptenwereld en een validenwereld. Zeilen is een sport waar je heel goed kunt integreren."

"Van hoe heet 'ie, noem eens een naam? Ja, van Axel van Willigenburg, de directeur van de NKBV, kreeg ik een felicitatiemailtje. Dat vond ik echt leuk. Ik klim misschien niet meer, maar in m'n hoofd en in m'n hart ben ik nog steeds een klimmer."

Linkerpagina: Thierry Schmitter zeilt naar een bronzen medaille bij de Paralympics (2004). Onder: Thierry Schmitter klimt House Chimney (6500 m) op de K2 (1995).

